

Standpunkt af Sagen at see at finde en Udvæi, ad hvilken man kunde komme til en Afgjørelse, der kunde finde Tilstemning hos den største Deel og af de forskjelligste Classer i Folket. Jeg skal iøvrigt bemærke, at under den Forhandling, som har fundet Sted nu gennem flere Rigsdagsamlinger og i Rigsraadet, har Repræsentationspørgsmaalet været bragt frem som det, der egentlig var Kjernen i Striden, og Ministeriet har sagt, at det var bundet ved det Compromis, som var indgaaet derom. Dette Compromis har iøvrigt den Særegenhed, at det er indgaaet mellem to Magter, der begge vinde den Fordeel, der fremkommer ved, at det nye Forsatningsudkast bliver vedtaget. Men jeg vilde ønske, at det var et Compromis, der kom istand mellem dem, hvis Valgret bliver udvidet, og dem, hvis Valgret bliver indskrænket, saa kunde man sige, at det var et Compromis mellem de virkelig stridende Parter, og saa var Stridens Grundsvækket, om ikke aldeles udryddet. Men naar nu Compromisets Hovedpunkt har været Repræsentationens Sammensætning, og der fra den modsatte Side af den, jeg hører til efter min politiske Anskuelse, er blevet sagt, at dette Spørgsmaal om Thingenes Rigeberettigelse med Hensyn til Finantsloven ikke havde nogen stor Betydning, saa forekommer det mig, at dette maatte være et Punkt, paa hvilket der kunde tilveiebringes en Overenskomst, naar Regjeringen selv vil tage Initiativet i saa Henseende. Imidlertid er det min Overbeviisning, at naar Regjeringen vil træde til, kan en Grundlovsforandring af et Indhold, der kan tilfredsstille de forskjellige Parter, med en Forlængelse af Behandlingstiden af en 6 à 7 Uger blive tilendebragt, og der var altsaa ikke mere Tale om at udsthyde Sagen i en ubestemt Fremtid, hvorimod det er ligesaa vist, at naar Regjeringen ikke vil tage Sagen i sin Haand, er det et frugtesløst Forsøg at gjøre. Det kan ikke nytte, at nogen Anden i denne overordentlige Samling stiller Endringsforslag for at faae Noget vedtaget; derved fremmes Sagen ikke, Regjeringen har forhindret Muligheden af, at en saadan Sagen fremskyndende Beslutning kunde tages, ved at gjøre denne Samling til en overordenlig Rigsdag istedetfor

en ordentlig, og det uagtet den sidst afbrudte blev af Regjeringen kaldet en ordentlig, hvori der blev forelagt en Finantslov og sagt af Regjeringens Medlemmer, at det var for Alvor, at man forhandlede om Finantsloven, medens den dog ikke blev tilendebragt; desuagtet har den nu sammenkaldt en overordenlig Rigsdag. Jeg maa bemærke, at jeg ikke her bestrider Regjeringens Ret hertil, men kun har villet gjøre den Bemærkning, at Regjeringen ogsaa herved har lagt en Hindring i Veien for at fremskynde Sagen. Men det er ikke første Gang, at Regjeringen har gjort saadanne Skridt; naar vi tænke tilbage paa, hvad der er skeet under hele Sagens Gang, saa er det Ministerierne, der til forskjellige Tider have gjort Skridt, hvorved de have sinket Forsatningsagen og holdt Landet i, hvad man kalder et Forsatningsvirvar, f. Ex. ved meget hovedfulds at Hjemfende Rigsdagen paa et Tidspunkt, hvor Tilstedeværelse i høi Grad havde kunnet fremme Sagen. Man kunde maastee undre sig over, at jeg har villet udtale mig videre om denne Sag, eftersom det er, som man har sagt, — jeg troer, det var — 30te Gang, den forhandles, men paa Grund af, at der ved Folkets Valg er kommet saamange nye Mænd ind og saa Mange, der have vedkjendt sig en modsat Anskuelse af den, som Fleertallet i det sidste Folkething havde, har jeg troet, at det var rigtigt, at man ligesaavel hørte nogle af de tidligere Medlemmers Mening om Sagen, saaledes som den nu staaer, ligesom man har hørt og ventet at høre Udtalelser fra de nye Medlemmers Side. Men det Vigtigste for mig, hvad enten Forsamlingen er utaalmodig og led af at høre efter eller ikke, er at faae udtalt, at det er mig om at gjøre at faae en Ende paa Sagen, som kunde kaldes en god og for Folket tilfredsstillende Ende, og det er i Særdeleshed derfor, at jeg har villet udtale mig om flere Punkter.

Formanden: I den Deel af det aerede Medlems Foredrag, hvori han henviste til Optringer, der vare saalene i Landstinget, udtalte han sig paa en saadan Maade, som om han vilde vække Tvivl om, at der af Nogle, som vare bestemte paa at sige Ja til det foreliggende